

HARC AZ ÁRRAL

Ifjú életem kezdetén
 a sors medrébe bátran léptem én,
 Fölöttem borús volt az ég,
 körülöttem sodort az ár
 és tudtam, harc-szomjuk reám is vár.
 De merész voltam, győzni vágyó, elszánt,
 ki többre tartja a célt, mint önmagát.
 Homlokomra kült a dac,
 szememben fénylett a remény,
 testemben duzzadt az erő
 s agyamban élt a cél.
 Éreztem testem hercules erejét,
 éreztem vasakarát;
 égjen bár előttem lánggal a tenger
 én mégis rajta kelek át.
 S ha rámszédül rogyva e beteg világ,
 népi erővel állítom talpra,
 népi ésszel orvoslom baját.
 Álljon e'ébe'm egetérőn bármi' akadály
 nyilt úttá birkózom, rajta rám bármi vár.
 S ha húsomba vájla millió körmét
 a sors pénztelen réme
 s óriás-szájjal szívembe harap,
 mégsem riadok vissza tőle.
 Átkelni a ravasz sorson,
 Célt érni a tu'só parton
 bármily sebes az ár.
 Megvettem lábam, kinyújtottam karem,
 feszült bennem az izom,
 s hívtam az árt, — gyere:
 én veled szembeszállni, birkózni akarok.
 S ő lött is egy-szóra,
 félelmesen harsogva, zúgva,
 de erőmet látva meghökken
 s kifeszült meltem hízelegve,
 lágyan simogatta.
 Ez nem dics! Én meghalok,
 ha célhoz harc nélkül jutok.
 Én harcolva átkelni jöttem
 és beljebb úsztam a sorsba.
 Ott már hullámok fogadtak,
 hátuk az eget súrolta
 és én harcszomjas gyönyörrel
 küzdöttem rajtuk a sorsban.
 Körülöttem a part hús pálmái alatt
 a gondtalan élet temette a multat,
 gyönyör fedte a jelent
 és csillogó arany úzta a sötét lövőt.
 Nők jöttek felém,
 virágokat dobáltak rám,
 de mi csak harcoltunk és harcolunk tovább:
 én és a sodró ár.